

Contesa
din
Toscana
Dinah Jefferies

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFERIES, DINAH

Contesa din Toscana / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Maria Adam –
București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0951-8

L. Adam, Maria (trad.)

821.111

Dinah Jefferies
THE TUSCAN CONTESSA
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2020
Text copyright © 2020 Dinah Jefferies
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

© Nemira, 2020

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0951-8

1.

Satul fortificat

Castello de' Corsi, Toscana

29 iunie 1944 – 7:15 p.m.

În piațeta străjuită de ferestre oblonite, balcoane și acoperișuri de teracotă, căldura e apăsătoare, aerul miroase a fum și locuitorii fie moțăie, fie stau ascunși. Singurele glasuri sunt cele ale rândunicilor micuțe, dar când o cioară mare cu aripi negre își ia zborul de pe vârful turnului crenelat se pornește un iureș asurzitor. Apoi încă o cioară. Și încă una. *Trei ciori*, își spune bătrâna. Trei înseamnă moarte. Le numără pe degete înainte de a sorbi din vinul îndoit cu apă. Stă pe scaun, în cadrul ușii unde fusese cândva casa fiului ei. Deși seara e călduroasă, își înfășoară bine în jurul umerilor un șal destrămat de lână și își înăbușă un căscat.

– Oase bătrâne, murmură ea.

Clădirile străvechi din piatră care înconjoară piața lucesc în lumina aurie a soarelui: case, câteva magazine, conacul cu oberlihturi mari și streșini adânci din care picură apa în timpul iernii. În plus, o singură arcadă la intrarea în sat, lată și suficient de înaltă pentru un cal cu căruță. Trandafiri roșii neîngrijiiți într-un ghiveci ceramic mare se cațără până la primul etaj al conacului, iar parfumul lor îmbățător plutește în aerul înserării. În scurt timp, soarele – momentan o minge

prietenoasă strălucind pe cerul azuriu – va începe să scapete și cerul va fi străbătut de roșu.

Este unul din rarele momente de acalmie, însă liniștea e tulburată când un țipăt răsună în piață. Câteva obloane închise la culoare zângănesc. Unul se deschide larg și o femeie tânără și speriată se uită pe fereastră, cu ochii îndreptați spre piață. *Ce mai e acum? Ce mai poate fi acum?* Iar bătrâna ridică ochii ca și cum ar putea să știe deja răspunsul, deși nu e nimic de văzut în afară de câțiva porumbei care zboară spre bazinul din centru.

O adiere răscolește frunzele plate ale unui smochin și un băiețel aleargă pe sub arcada uriașă, țipând din nou în timp ce fuge după un câine alb cu trei picioare, având coaja de pâine a copilului între fălci. Se rotesc în jurul bazinului până când copilul alunecă pe o smochină și bătrâna râde în vreme ce câinele o tusește. *Bravo ție, micuțule cu trei picioare!* șoptește ea, deși îi cunoaște pe copil și pe bunica lui, Carla.

O femeie înveșmântată în albastru intră în piață și se oprește să cerceteze turnul. Îi face semn altei femei și îi arată cu mâna spre dreapta.

– Încearcă pe acolo.

Pe când cealaltă se strecoară pe o ușă în întuneric, femeia în albastru înaintază spre turn, oprindu-se doar o clipă când aude un motor. De bună seamă că nu sunt nemții, nu acum. Aliații, atunci? Stă o clipă să-și facă semnul crucii și merge mai departe.

Însă în clipa aceea, o clipă care va continua la nesfârșit în amintirea ei, aude un strigăt găutit. Se uită în sus la turn, umbrindu-și ochii, uluirea inundându-i toată ființa. O femeie e cocoțată pe parapetul crenelat din vârf cu spatele la piață. Cu capul plecat, doar stă, nu se mișcă, nu se uită în jur. Trec câteva secunde. Se simte o pală de vânt și, aruncându-și încă o privire în sus, femeia în albastru se încruntă nedumerită, nesigură de ceea ce văzuse. Strigă: „Ai grijă!“ Niciun răspuns. Fusese o umbră sau erau doi oameni acolo sus? Femeia în albastru strigă din nou, dar totul se întâmplă prea repede acum, iar femeia

din vârful turnului se lasă periculos pe spate. Ceva cade, fluturând, alunecând, plutind în bătaia vântului. Femeia în albastru aleargă, mai repede decât a alergat vreodată, cu picioarele împleticite. Vede eșarfa de mătase pe jos și, cu inima bubuind, aleargă spre ușa turnului.

2.

Castello de' Corsi

Cu șapte luni înainte – noiembrie 1943

Cu un amestec de dor și speranță, Sofia privea către Val d'Orcia unde costișele brune se vălureau sub cerul violet, luminat din spate de soarele la apus. Părea să-și țină răsufarea. În depărtare, Monte Amiata, gânditor și singuratic, stătea de veghe, cu viile auriu-roșcate și stejarii arzând sfidător în ultimele lor clipe, stârnind și mai mult pofta Sofiei de a recupera ce pierduseră. Iarna se apropia, dar ea încă tânjea după acele nopți amețitoare de vară când își afunda degetele goale în iarba uscată în vreme ce stăteau întinși și urmăreau licuricii și beau vin roșu din sticlă.

Îi plăceau aceste momente de trecere când preț câteva clipe lumea devenea încețoșată, magică, imposibilă; îi plăceau minutele dintre somn și trezie pentru că niciuna dintre cele două stări nu reușea să pună stăpânire pe ea. Putea să creadă că încă mai mergeau de mână prin crângurile prăfuite de măslini, țesând planuri de viitor fără să știe ce stătea la pândă.

În timp ce întunericul nopții se îndesea și începea să pătrundă în salonul mic, a tras obloanele scârțâitoare cu atâta forță încât tocul ferestrei s-a zdruncinat, apoi a închis fereastra și s-a întors să privească scena. A simțit aroma bogată și mângâietoare a trabucurilor lui Lorenzo

în timp ce se ghemuia lângă vatră să mai pună un buștean pe foc, înainte de a se uita din nou la el acolo unde stătea pe sofaua lor de catifea albastră, cu amândoi câinii sforăind la picioarele lui. Când casa era învăluită în cea mai profundă liniște și în cel mai profund întuneric – acela era momentul când o urmăreau fricile. Umbrele din cameră se schimbau odată cu pâlparea flăcărilor, vii și monstruoase în timp ce se înălțau aproape până la tavan, apoi scădeau când flăcările își pierdeau din intensitate. Dar încă vedea strălucirea lor în ochii săi cenușii și blânzi. Habar n-avea la ce se gândea sau ce simțea. Jale, da, dar nuanța pe care o avea era nouă. El a bătut cu palma locul de alături pe sofa și ea s-a întins înainte de a se cuibări lângă el.

Chiar și în timp ce el își trecea degetele prin părul ei, îndepărtându-i-l de pe față, ea simțea că pierdea părți din ea însăși; și părți din el.

– Gata, acum te văd, a spus el.

– Întotdeauna m-ai văzut, a răspuns ea, apoi i-a mărturisit că se tot gândise la câmpurile de maci.

– Da?

– Mi-aș dori să fie iar luna mai și pe urmă totul să se termine.

– S-ar putea să nu fie așa, spuse el cu o față evazivă.

– I-am visat. Macii.

Dar nu a adăugat și faptul că roșul macilor se preschimbase și că din flori curgea sânge.

Îi ridică mâna și-i examinează unghiile rupte, întrebând-o cu voce blândă.

– Asta nu e vopsea sub ce ți-a mai rămas din unghii, nu-i așa?

– Am grădinărit.

– A, da. Ei bine, *eu* mă gândeam la Florența.

– Adică, înainte?

– Când erai la Institutul de Artă și eu eram la Facultatea de Agricultură.

Ea a zâmbit amintindu-și de fata lipsită de griji care fusese la vârsta de nouăsprezece ani.

– 1920, a adăugat el. Și încă ești la fel.

Responde: Mică? Palidă? Zbârcită?

– Cătuși de puțin.

Ochii i-au sclipit de amuzament.

– Elegantă. Frumoasă ca întotdeauna. Doar eu încărunțesc. Tu nu.

Și-a trecut mâna prin părul înspicat cu fire sure.

– Mie-mi place.

– Dar nu prea mai pictezi în ultima vreme, nu?

– Nu de când a început războiul, dar m-am reapucat.

Au devenit tăcuți, fiecare frământat de propriile gânduri. Ea tânjea să povestească despre zilele de demult, să-și reamintească cine era el cu adevărat, cine era ea însăși, dar nu-și găsea cuvintele. Îl privi cu atenție, el doar zâmbi, și se întrebă dacă se gândeau la același lucru. În liniștea aceea a auzit ticăitul ceasului cu pendulă peste trosnetul focului, marcând secunde, separându-le tot mai mult în vreme ce tăcerea se prelungea.

– Tu... a spus el într-un târziu, de parcă îi citea gândurile.

– Ce?

– Nu contează. Doar... mă gândeam, a zis el clătinând din cap.

– La ce?

– Păi... știi tu...

Ea s-a încruntat, nesigură. Știa?

– La noi, a spus el.

– A, da...

Dar au abandonat această stranie frântură de conversație, ea sperând că se îndreptau spre un teren mai sigur. În cele din urmă, el a fost cel care-a vorbit.

– Sofia, am tot vrut să spun... ei bine, am așteptat momentul potrivit. Dar... de fapt, nu există unul, așa că o s-o spun direct.

– Zi mai departe!

Ea a sesizat nuanța de neliniște din propria-i voce în timp ce el își freca absent bărbia.

– Chestia e că va trebui să plec, a continuat el.

Ea s-a retras și s-a mutat pe sofa înflorată de pe latura opusă, strângându-și genunchii la piept și încercând să nu pară rănită.

– Și, ce e diferit în asta? Tu ești *mereu* plecat.

El s-a strâmbat.

– Și mereu mă întorc.

– Vrei să spui că de data asta nu te mai întorci? a întrebat ea, speriată de ideea de a se descurca singură cu toată moșia.

– Nu, dar s-ar putea să dureze mai mult.

– Mult mai mult?

El a încuviințat.

– Dar nu se va întâmpla imediat.

– Ce-o să faci?

– Nimic foarte dificil. Nu trebuie să-ți faci griji.

Dar tonul vocii lui era prea nonșalant, iar ea era sigură că el minte.

– Spune-mi! a insistat ea.

El a oftat.

– De curând mi s-a cerut să transmit informații care le-ar putea fi de folos Aliaților.

– Nu e groaznic de periculos?

El i-a susținut privirea și ea înțelese evidența.

– O să-ți păstrezi slujba de la minister?

– Desigur.

El s-a ridicat și ea l-a privit cu coada ochiului în timp ce el a scos din buzunar un pachetel cafeniu și bombat, pe care i l-a întins. Ea a înclinat capul, indicând că ar trebui să-l pună pe măsura de cafea.

– Nu te uiți? a întrebat el.

– Mai târziu.

– O să fiți în siguranță la Castello? a întrebat el, iar ea și-a dat seama de emoția pură din ochii lui.

Întrebarea era una serioasă. El își imagina zidurile lor înalte și casa lor, nu tocmai un castel, ci conacul din satul lor mic, fortificat, din

secolul al XIII-lea, cu unica intrare, sau ieșire, cu arcadă și zidurile pe care niciun dușman nu le-a putut străpunge vreodată. Până acum.

– În siguranță? Noi? Poate.

Dar nu și porcii noștri, s-a gândit ea. Nici curcanii, găinile, rațele, bibilicile, mistreții, vitele. Detesta furturile din cele treizeci și două de ferme izolate, aflate mai jos și mai departe de sat. O pradă ușoară.

– Nu o să fie cârnați anul ăsta.

Și dacă vocea îi era plină de amărăciune, nu-i păsa.

– Dar ai ascunse provizii de alimente?

– Câteva, dar va fi puțină carne pentru noi sau pentru fermieri. De ce crezi că tot mâncăm iepuri?

El a zâmbit, încercând să nu ia lucrurile în serios.

– Mie îmi place iepurele.

– Atunci e foarte bine.

Ea și-a privit mâinile o clipă.

– Ce e? a întrebat el.

– Nimic.

Și știind că încă nu-i spusese despre scrisoare, a schimbat subiectul. La urma urmei, probabil nu se va întâmpla și atunci avea să se bucure că nu-l îngrijorase.

– Ce-o să faci cu carnetul?

După ce a inspirat scurt, i-a aruncat o privire dezamăgită.

– Iar vorbim despre asta?

Ea s-a zbârlit.

– Ei bine, de la armistițiul cu Aliații...

După o clipă de tăcere, ea a continuat:

– Dar lucrurile *sunt* diferite, nu-i așa?

El a înclinat capul dintr-o parte în alta, dezmoțindu-și gâtul.

– E complicat.

Avea dreptate. Aici, unde trăiau sub legea marțială germană, era obligat să poarte carnetul de fascist, pentru propria siguranță.

– În sud, în teritoriul ocupat de Aliați, e diferit, a adăugat el. Dar știi cum a fost de când naziștii au ocupat aproape toată țara. Ori ești cu ei, ori împotriva lor, nu există cale de mijloc.

– Așadar vor continua să creadă că ești cu ei.

Spera ca el să poarte carnetul fără să bată la ochi. Și înțelegea. Chiar înțelegea. El nu voia să vorbească despre asta, era un subiect pe care îl evita încă din 1932, când toți angajații la stat fuseseră nevoiți să se înscrie în Partidul Național Fascist dacă nu voiau să-și piardă locul de muncă. Ea nu a înțeles niciodată cu adevărat, pentru că el nu avea nevoie de un loc de muncă, atâta timp cât avea venitul de la moșie și investițiile lor. Dar lucra la Ministerul Agriculturii și îl mâna pasiunea pentru pământ. Fusese captivat de *bonifica integrale* a lui Mussolini, recuperarea și salvarea terenului cândva abandonat și de nefolosit. Era de-ajuns să te uiți la Val d'Orcia, la felul vizionar în care fusese cultivat când Lorenzo fusese vicepreședintele cooperativei locale. Fusese transformat dintr-un peisaj anost și prăfuit în teren fertil, cu recolte bogate și livezi înflorite.

Totuși, nu se putea abține să se gândească la tatăl ei educat și nespus de inteligent care refuzase să intre în partid și care acum locuia cu mama ei într-un apartament spațios într-un *palazzo* renașcentist din Roma, abia având cu ce să supraviețuiască.

– Știu la ce te gândești, a spus Lorenzo cu o încercare de zâmbet.

A zâmbit și ea.

– Știi?

El s-a ridicat și și-a întins brațele spre ea. S-a dus la el și s-au legănat într-o îmbrățișare.

– Deci, ce *este* în pachetul acela?

S-a uitat la pachetul care se afla pe măsuta de cafea.

El a clipit și apoi a privit-o.

– E doar un pistol mic.

– *Cristo!*

Șocul era destul de mare.

– Și ai nevoie de unul acum?

– De fapt, eu am deja unul. Cel din pachet este al tău.

Respect Crezi c-o să am nevoie de el?

– S-ar putea.

– Și aveai de gând să mi-l înmânezi ca pe o cutie cu bomboane de ciocolată?

El nu a răspuns. *Un pistol, pentru Dumnezeu!* Dar avea să se gândească la asta mai târziu.

El s-a lăsat puțin pe spate ca să o privească în ochi.

– Ai cei mai negri ochi și cea mai frumoasă voce.

Ea a pufnit în râs.

-- Schimbi subiectul... și, oricum, mereu spui asta.

– Și mereu spun c-aș putea să-mi petrec toată viața încercând să-i înțeleg și ascultându-te.

Ea și-a scos pieptenii din părul ce i-a căzut în valuri până la talie.

– Părinții tăi ar putea veni aici. Nu m-aș opune. E tot mai rău la Roma.

– Știi că nu vor să vină.

Avea dreptate, bineînțeles. Nu-i spuneau ei totul, dar știa că erau implicați în ceva. Și a fi *implicat în ceva* în Roma devenea tot mai riscant în fiecare zi.

– Carla mai e aici? i-a șoptit el în ureche, mușcându-i apoi ușor lobul.

Ea a simțit furnicătura obișnuită. Măcar nu pierduseră și asta.

– S-a dus la fiica ei, să-l culce pe micul Alberto. O să stea câteva ore. Cine știe cu ce o să se trezească? a întrebat ea, deși știa.

Pentru o clipă și-a imaginat-o pe Carla mergând cocoșată din cauza ploii îndreptându-se cu pași grăbiți pe una dintre aleile înguste și pietruite spre șirul de căsuțe de piatră ce se odihneau în umbra clopotniței înalte. Zidul străngea casele la un loc de parcă se susțineau reciproc, așa cum trebuiau să facă toți acum.

– Giulia? a întrebat Lorenzo.

– A plecat acasă. Suntem singuri în casă.

Ea a văzut cum ochii i se împlânzesc.

– În acest caz, o să mai pun un buștean pe foc în timp ce tu îți scoți rochia. Vreau să-ți simt pielea.

– În fața focului? a chicotit ea.

Și mai presus de toate, mai presus de război, de supraviețuire, de a pierde sau a câștiga sau a se întreba ce naiba o să mănânce, îl dorea și ea. Era singurul lucru care făcea totul suportabil pentru că se temea de sosirea unei dimineți în care va sta față în față cu soțul ei în timp ce-și bea cafeaua de orz și nu-l va mai recunoaște sau nu va ști cine devenise.

A luat două perne de pe sofa de catifea și vechea pătură tricotată care ascundea o porțiune roasă a canapelei. Pe urmă, s-a dezbrăcat și s-a întins pe covorul care acoperea pardoseala de gresie pictată, urmărindu-l pe Lorenzo cum își scoate hainele la rândul lui. Era înalt și zvelt, iar umerii îi luceau în lumina focului.

– Și șosetele, a arătat ea spre picioarele lui.

El a râs, dar s-a supus, pe urmă s-a strecurat sub pătură. Ea s-a înflorat. Dincolo de zidurile fortificate, fantomele acestui război se adunau și creșteau la număr. Îi priveau acum, geloase, tânjind să-și găsească drumul înapoi în căldura vieților lor? Sau tremura din cauza frigului? Era o noapte de noiembrie și căldura focului îi încălzea doar o parte a corpului.

Lorenzo îi freca energic spatele și ea a râs din nou.

– Nu sunt unul dintre câini, să știi.

El a sărutat-o pe frunte, apoi pe vârful nasului.

– Mi-am dat seama.

După ce s-au încălzit, au făcut dragoste pătimaș. Așa fusese întotdeauna. Nu căzuseră în pericolul rutinei sau al dezinteresului nepăsător care puteau duce la infidelitate. În schimb, scânteia dintre ei crescuse, încă mai creștea, într-o legătură mai adâncă, mai contemplativă. Și amândoi știau că acel contact uman, legătură, iubire, oricum voiai să-i spui, era singurul lucru care avea să-i ajute să reziste. Ea a oftat și, cu fiecare atingere a buzelor lui, gândurile au început să se stingă, până când s-a lăsat în voia senzației trupurilor lor mișcându-se laolaltă, așa cum erau menite să fie. Avea să fie bine. Trebuia să fie așa.